Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

en som tror paa ham, ver ikke dømt; den som e tror, er allerede dømt, di han ikke har troet Guds enbaarne Søns Navn.

Haugen, Rev. Arnold K. mar41

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Første Nr. i December 1938 Nr. 23

Luk. 12, 35-40.

Av past. O. J. Marken.

"Endnu er det bare saa kort en stund, saa kommer han som ska komme, han ska ikke dryge." Heb. 10. 37. — "Ja jeg kommer snart." Aab. 22. 20 — "Se han kommer med skyen, og hvert øie ska se ham, ogsaa de som har gjennemstunget ham, og alle slegter ska græde saart over ham, Ja, Amen." Aab. 1, 7.

Disse og mangfoldige andre steder i skriften taler om Jesu gjenkomst. I dagens (Anden Søndag i Advent) gamle evangelium sier Jesus selv: "Da ska I se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og megen herlighet." Luk. 21, 27. Jesu ord er trofaste og samme. "Himmel og jord ska forgaa, men mine ord ska ingenlunde forgaa." Jeg har ikke læst noensteds om at Jesus noensinde sa en usandhet. Han forutsa Jerusalems ødelæggelse. Det gik bogstavelig i opfyldelse. Skulde han ha tat feil naar han taler om verdens ende og den ytterste dom?

Værer ogsaa I rede.

Herren kommer, og alle ska møte for hans domstol. Det nytter ikke at sie, jeg agter ikke at møte op, du maa ha mig unskyldt. "Vi ska alle stilles frem for Guds domstol. Ti der er skrevet saa sandt jeg lever, sier Herren, for mig ska ethvert knæ bøie sig, og hver tunge ska prise Gud." Saa ska da hver av os gjøre Gud regnskap for sig selv. Rom. 4, 10—12. — "Ti vi ska alle aapenbares for Kristi domstol, forat enhver kan faa igjen hvad der er skeet ved legemet, efter det han har gjort, enten godt eller ondt." 2 Kor. 5, 10. — Disse og andre skriftsteder sier os tydelig nok, at *alle* ska stilles for Guds domstol.

Og saa sikkert som alle maa møte ham, likesaa sikkert er det at han kommer igjen.

Naar kommer han?

Ingen vet det. Han viste det ikke selv, da han vandret hernede. Jesus sier: "Den dag og den time vet ingen, hverken englene i himlen, ikke heller Menneskesønnen, uten Faderen alene," da meget mindre noget menneske. Men det vet vi at han kommer, og han har sagt os det forat vi ska være rede at møte ham, og ha vort lys brendende.

Mange tænker, at jeg lever ikke den dagen. Det er ikke saa sikkert. Han kommer den time vi ikke tænker. Folket paa Noas tid agtet ikke paa advarselen, men de aat og drak, tok tilegte og gav tilegte like til den dag da Noa gik ind i arken, og agtede det ikke førend syndfloden kom og tok dem alle bort. Saa ska det ogsaa gaa paa den dag Menneskesønnen kommer.

Hvori bestaar beredelsen?

Ryd av veien alt som hindrer. "Lad eders lænder være ombundne." La hjertet være løst fra disse jordiske ting. Se til at din troeslampe er tænt. Hjertet, det religiøse organ i os, er lampen. Derinde maa troes livet være brendende. Jesus maa ved troen bo i hjertene vore. Jesus som er livet og lyset, kan alene gi liv og lys i vore hjerter — Han sier: "Jeg er kommen forat de kan ha liv og ha overflod. Joh. 10, 10 — Bruk de midler Herren har git os, saa vi stadig kan fylde olje paa lampen, samt vaake og bede.

"Salig er de tjenere som Herren finder vaakne naar han kommer." Vi har vel lov at se hen til belønningen. Ofte blir nok en kristen mismodig og træt under striden mot synden, lunkenhet og søvnaktighet, men la os huske paa at Herren sier: "At en bolig er den ældgamle Gud, og herneden er de evige arme." 5 Mos. 33, 27. Han er mægtig til at holde os oppe. La os ogsaa se fremover til forløsningens dag. Tjenerstillingen ska bli avløst med nydelsen ved Herrens høitidsbord, som Jesus har beret os i sin Faders hus.

Det gjør ingen forskjel enten Herren kommer før eller senere. Vi vet han kommer, og naar han aapenbares ska vi bli ham lik; ti vi ska se ham som han er. Han kommer ogsaa da som frelser, forat befri sin brud, kirken, fra trængsel og tjenerskikkelse, til at leve og regjere med ham i hans rike.

"Da er al møie og kamp forbi,
der er ei andet end glæde."

La os vaake i Jesu navn, og la os vaake saa at ikke dagen kommer uforvarende over os.

"O Jesus vogt mit hjerte saa,
at vellyst mig ei daarer,
og verdens omhu og attraa
mig med sin gift ei saarer.
Hjelp Jesus naar at dommen staar
jeg kan bestaa med glæde,
tag ogsaa mig til himmerike,
dig evig lov at kvæde." Amen.

Staa mig bi.

Jesus staa mig bi i striden,
fyld mit hjerte helt med dig.
Min sjæl er træt og kraften ganske liten,
op fra jord den kan ei hæve sig.

Staa mig bi, naar stormen bruser,
naar livets farer vil mig kue ned.
Saa de ikke troen sønderknuser;
de maa vige! ti for mig du led.

Fader ser du mismot vil mig kue;
giv mig kræfter til at staa imot.
Ræk din haand til denne myretue,
Med din naade fyld mig frelser god.

Staa mig bi, om stormen stiger;
fyld med fred mit hjerte da.
Jeg er med dig altid, saa du sier,
kom til mig saa kan du hvile ha.

Staa mig bi og i mit hjerte bliv
til et sted for mig du har beredt.
Der vi samles vil til evigt liv,
i dit hjem, naar prøven her er stridt.

—*Agnete Solberg.*

Se op —

Se op, saa lyder livets ord;
se op, fra kors og pine.
Se op, ti han til himmels for
at rede rum for sine.

Se op, naar fristelse er nær
se op, saa skal du seire.
Se op, og av din frelser lær
naar sorger rundt sig leire. —

Se op, naar alting rolig gaar,
naar Solen for dig lyser.
Se op, naar tordenstorme slaar;
og naar av frygt du gyder.

Se op, naar sykdom støder til,
han er den rette læge.
Se op, til ham og vær saa stil,
snart hjælpen er tilstede.

Se op, sult for døren staar;
han ei vil sine glemme.
Se op, ti alt hans makt formaar
naar han din sak vil fremme.

Se op, fra møie og besvær
han seired over verden.
Se op, han er dig altid nær
og hjælper dig paa ferden.

Se op, til ham i dødens nød
han sikkert vil dig lede.
Se op, han gravens mørke brøt
og selv for dig vil bede.

Se op, og grip din frelsers haand,
mens du er her i tiden
Se op, naar løses livets baand,
han for dig fører striden.

Hilsen fra *Agnete Solberg.*
162 Oxford St., Moose Jaw, Sask.

Reformationsfester.

I Lunner menighet ved Southey, Sask., pastor Jothen's kald holdtes en reformations og missionsfest den 23de Oktober. Ved den anledning hadde menigheten besøk av pastor H. L. Urness som prædiket baade formiddag og eftermiddag, paa norsk formiddag, over temaet "Salige øren, øine, hænder og hjerte." i tilknytning til Luk. 10, 23–24.

Han skildret hvad det vil si at ha salige øren og salige øine, hvorledes man faar det og hvorledes disse ogsaa faar salige hænder, det er, hænder som flettig øver guds gjerning utav et saligt hjerte. Et missionsoffer blev optat.

Om eftermiddag talte Urness paa engilsk om nogle av frugterne av reformationen i tilknytning til Rom. 1, 16–17. Der var en stor og opmerksom forsamling og ordet lød varmt og inderlig. Maa Herren lægge sin velsignelse til saa det bærer megen frugt.

Den 30te oktober holdtes reformations fest i St. Olaf mhd. i Govan, Sask., samme kald, med to sessioner frm. og eftm. begge paa engelsk. Stedets prest talte paa formiddag om Martin Luther's liv og virke i sin almindelighet, i tilknytning til Rom. 3, 24.

Om efterm. hadde vi med os pastor Mohr av American Lutheran Church fra Strassburg, Sask. Han gav et varmt og kraftig indlæg over temaet Reformationens seier og hvorledes vi maa kjempe for at seire om vi skal høste frugterne av reformationen.

Maa vi faa noget av den kraft og aandsfylde som Luther hadde saa vi ikke bærer navnet forgjæves.

Hjertelig tak til prestebrødrene som hjalp os med disse møter. — C. J. Jothen.

* * *

Den 13de november holdt pastor H. L. Urness norsk gudstjeneste med altergang i Central Luth. kirke Moose Jaw, Sask., pastor Evanson's kald. form. kl. 11. Præket ogsaa ved den engelske gudstjeneste om aftenen.

Konfirmation og Overraskelse

ved
Crooked River, Sask.

Søndag 23de oktober kom med fint solskin og varmt høstveir over Crooked River distriktet. Folk kom fra øst og vest, fra nord og syd, der skulde være gudstjeneste med konfirmation kl. 11. Kirken fyldtes til trængsel. Hæderspladse var sat for 10 konfirmanter. Pastor Haaland katekeserte baade fra katekismus og Jesu liv. De unge svarte greit og friskt paa spørgsmaalene, saa det var en lyst at faa lytte til. Pastor Haaland præket saa en kort, men gripende præken over Jesu ord til Mathæus "Følg mig." Det var en maning til baade gamle og unge at forlate alt og følge Jesus. De som gik op til alteret og gjentok sit daapsløfte var: Helen Fossum, Hanna Løkken, Agnes Ness, Viola og Luella Schultz, Alice og Gordon Fengstad, Harold Rosvold, Lloyd Jackson og Johan Seierstad.

Efter konfirmationen var der Nadvergang med ialt 25 nadvergjester. En gripende stund for os her i nybygget.

Det var alt langt over middag; men ingen syntes at have hast til at gaa hjem. Nei det blev smaa grupper her og der, som hvisket og tisket sig imellem. Det var greit at der var noget underfundigt igjære. Prestefolket blev de som først brøt op. Men du hvor travelt alle da fik. Biler, truks, Bennet buggies, gamle demokrats og farm vogne, alt rullet syd. Prestebilen hadde ikke før stanset paa tunet, før vi alle var der. Nogle listige kvinder hadde alt faat kaffekjelen paa. Matkurve kom frem her og der ifra. Bordsalmen blev sunget og alle fik mat til de var vel tilfreds.

Efter matstellet var over og alt ryddet op, fik han Lars Rosvold presteparet til at sætte sig. Imellem ham og undertegnede fik vi tilsist sagt saapas at det var greit vi ikke var kommet i nogen ond hensikt. Men igjen tok det kvindene til at bevise det. En kasse blev baaret ind og et dusin kvindehænder tok til at rote i den. En fandt en talerken, en anden en skaal, og en tredje fisket op en kop. Slik holdt de paa til et helt "dinner set" stod paa bordet.

Baade prest og frue takket saa godt de kunde. Det er ikke saa liketil i slike øieblik at finde de rette ord og uttryk, hverken for giver eller mottager. Men hjertesproket forstod vi vist alle. Det var slikt: Vil dere motta denne lille gave ifra os, som et bevis for vor taknemmelighet for hvad dere har gjordt og gjør for os. Maa Herren signe. — Og, dette er saa alt formeget vi har jo intet fortjent. Maa Herren signe.

Og naar prestefolk og menighet er enige om at nedbede Herrens velsignelse over hverandre, saa er vi forvisset om at den ikke skal utebli. Saa skiltes prestefolk og menighet ogsaa denne gang med den sikre overbevisning, Sandelig Herren er paa dette sted.

—*Søren Fengstad.*

Anmerkning: Hr. Fingstad skriver vidre i brevet som fulgte med det overfor berettet og sam passer ind med det samme. "Skulde ha skrevet litt om konfirmation i Chelan ogsaa, men jeg var syk saa jeg vet bare at den holdtes 30te oktober og at der var 4 som gjentok daapsløftet og at 2 barn blev baaret til daapen samme dag. Pastor Haaland og fure er godt likte, og gjør et velsignet arbeide iblandt os. Dere faar gjerne flere nyheter herifra snart. Maa Herren velsigne deres arbeide med "Hyrden," og ellers alt deres virke i hans vigaard." (Tak skal de ha gode ven Fengstad for de indsendte nyheter og haaper de snart kommer med mer. —Red.)

Til pastor Martin Finstads minde

(Da *Hyrdens* læsere har læst flere skisser av pastor Martin Finstad vil det uten tvil være av interesse at faa læse om hans død og begravelse som herved optakes fra "Lutheraneren." — Red.)

Saa er pastor Martin Finstads arbeidsdag slut. Hos en der sat paa kirkebænken i den lille tømmerkirke i Polk Co., Minnesota, da den unge prest begyndte sit preste virke der i 1896, bringer det frem mange tanker og minder. De aar som ligger imellem har slitt ut mangen en Herrens tjener og lagt en hel generation i grav. Der har været store forandringer, store fremskridt. Kravene paa en prests tid og evner har fordoblet sig; nye problemer, nye opgaver har kommet ind i prestegjerningen. Den Herrens tjener som har virket i denne over gangstid har erfaret meget.

Pastor Martin Finstad var født paa Eidsvold, Norge, den 1ste februar 1867, døbt samme aar, og konfirmert den 15de oktober 1882 av prost Nicolai Friis. Han var omvendt i sine ungdomsaar. Mer og mer vokste der frem hos ham en trang til at bli prest. Trangen blev til overbevisning, modnedes til beslutning.

Høsten 1889 kom han til Amerika, gik ind paa Augsburg Seminar og fuldendte sine studier der. Han blev ordinert av formand G. Hoyme den 12te februar 1896 paa kald fra Faaberg, Elim, Bethel og Gosen menigheter i nordre Minnesota.

Han blev egtevidd den 7de januar 1898 til Martha Lutnes fra McIntosh, Minnesota. Vielsen blev utført av pastor N. Vikre.

I 1902 flyttet han til Sauk Valley-kaldet nær Osakis, hvor han betjente i tre aar, da han fik kald fra Kickapoo, Utica, Freeman og Soldiers Grove menigheter i Crawford og Vernon Counties i Wisconsin. Her virket han indtil han paa grund av svækket helbred maatte lægge ned prestegjerningen i 1932. Siden levde han i stilhet i sit hjem i St. Anthony Park, St. Paul, indtil han døde den 31te august dette aar.

Sørgegudstjeneste holdtes i seminariets kapel den 3dje september hvor pastor R. Malmin og pastor J. M. Langemo prækte. Pastor O. I. Lutness, en bror av Mrs. Finstad, talte paa de sørgendes vegne. Begravelsen fandt sted i Kickapoo menighet paa mandag den 5te september. Dr. T. F. Gullixson holdt liktalen; pastor H. T. Haagenson, menighetens, prest, talte paa kaldets vegne og pastor B. B. Ostrem, av Barron, Wis., en svoger av avdøde, talte paa familiens vegne. Hilsener bragtes fra dr. J. A. Aasgaard, dr. Martin Anderson, samt fra tvillingbyens presteforening. Mange mindekranser lagdes paa pastor Finstads baare, likeledes en række av mindegaver, men nedskriveren har ikke fortegnelse over disse.

De sørgende efterlatte er: hans hustru, Mrs. Martha Finstad, Martin M. Finstad, søn, pastor Hans Finstad, og Mrs. Solveig Finstad-Harden. De to sidstnævnte, brorsøn og niece, begge opfostret i pastor Finstads hjem.

Pastor Finstad var en dygtig prædikant og en ihærdig arbeider. Han var nidkjær og tro i sin herres tjeneste. Han var en flydende taler og hadde den gave at kunne lægge sine tanker frem greit og med varme. Hans hovedstyrke var som vækkelsesprædikant.

Ut igjennem aarene skrev han av og til korte skisser over hvad han selv hadde oplevd, eller hvad han hadde set og hørt. I de senere aar skrev han flittig. Hans særegne evne som skribent laa i psykologisk analyse og i at fremsætte stoffet slik at det blev til opbyggelse, advarsel og formaning.

Herren give sin tjeners vidnesbyrd evighetsværd for de sjæle han fik anledning til

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor,
2234 McIntyre St., Regina, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef Haave,
Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the
RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE,
Winnipeg, Man.

Advent. Før julen gaar nemlig adventssøndagene, som man inden den gamle kirke ansaa for festdage, paa hvilke man dels beredte sig til at feire juledagens høitidsemme, **Herrens komme i kjødet**, dels mindedes de historiske forberedelser for Kristi menneskevorden, dels beredte sig paa Herrens sidste komme til dommen. Altsaa en **beredelses tid.** Ogsaa iaar vil store forberedelser sættes igang, ja er allerede begyndt, til festligholdelse av julen. Disse beredelsers art og karakter blir disværre ikke altid en avglans av det julen staar for. Verdens forberedelser er mer eller mindre for kjødelig tilfredsstillelse med drik, dans og kortspil. Det er at være glad sier verdens ugudelige hop. Derimot for den sande kristne vil forberedelsens art og karakter bli i harmoni med julens sande betydning, troeslivets forfriskende glædesfest. La den Hellig Aand lede Advent beredelsen saa det kan isandhet bli en værdig mottagelse for Jesu komme ogsaa i den tilkommende julehøitid. —U.

at meddelse livets ord. Maa Herren styrke hende som nu sitter igjen alene.

—*O. J. Lutness.*

Bøn under bønnemøte.

1. Naar I ber i et bønnemøte, saa forman ingen og straf heller ikke andres feil — men be. At be er at gi uttryk for vore ønsker og bekymringer med bekjendelse og taksigelse til Gud.

2. Søk ikke efter skjønne ord og uttryk. At be er at tale meget enkelt, saa enkelt, at selv et barn kan forstaa det.

3. Tal til Herren, ikke til forsammlingen. Hold ikke et salvelsesfuldt foredrag for Gud og mennesker — men be.

4. Be om bestemte ting, dog i regelen ikke om ting der angaar dig selv personlig. Det hører mere hjemme i den enkeltes bønnerum. Tænk paa at forherlige Herren og hans sak og det bønneemne som foreligger.

5. Si ikke ofte: O, herre Jesus! O, Gud fader! eller kjære fader, o.s.v. Somme tider hører man flere saadanne utrop efter hverandre. Det er upassende og uærbødig. Sammenlign med Herrens bøn i Joh. 17.

6. Gjør ikke din bøn for lang ved at opremse alle enkeltheter. Dermed opnaar du bare at trætte de andre, og hos Gud naar du ikke bedre dit maal med de mange ord.

7. Tal høit og tydelig, saa at alle de tilstedeværende kan høre og forstaa dig. Hvad nytte har forsamlingen av en bøn som den ikke kan opfatte eller si amen til?

—"Evangelisten."

Er han død, din frelser og din hyrde,
han som kjøpte dig saa dyrt engang,
han som bar din tunge syndebyrde
og for dig gik smerteveien trang?
Nei, min broder, bort med slike tanker . .
ømt Guds faderhjerte for dig banker.

Gamle Per.

Minder fra min dagbok.

Det var en av de mørke decemberkvelde oppe i Finmark, at der kom bud til mig om at besøke gamle Per. Var netop kommet fra lengere reise, og hadde igrunden mest lyst til at være hjemme og kose mig sammen med mine. Men jeg synes endnu i denne stund saa levende at se den gamle samekonen for mig, der hun stod ved døren. Hun hadde ikke tid at sitte, — Du maa komme, han venter. Han vil tale med dig. Hvem kunde vel sitte hjemme, naar man vidste der var en sjel i nød.

I en fart fik jeg slengt samekuften paa mig og snøret sameskoene paa benene. Med den samiske bibel og salmebok i vesken var jeg klar til at begi mig paa den lange vei. — Stormen raste i skogkrattet og bøiet de smaa træ som vidjer, men sneen hvirvlet som en røk rundt om os. Der blev ikke talt meget paa veien til hytten hvor gamle Per bodde. Den gamle samekonen var taus; bare hver gang naar vi stanset for at hvile lidt, saa hun op i mine øine og sa; "Naar samvittigheten uroer en, blir det nød." — Paa grund av mørket kunde jeg vanskelig se hende, men forstod at ordene var frembaaret under taarer.

Jeg kjendte jo lidt til gamle Pers liv. Han var en av disse som hadde levet et liv langt borte fra Gud. Et liv paa livets skyggeside, som vanskelig taalte dagens lys. Hørte han om aandelige forsamlinger, vilde han nødig ha noe med den slags at gjøre. Nei, det var bedst at holde sig langt borte fra al a aandelig paavirkning. Han var jo en synder. Det vidste alle, og det var nok mange som rettet finger mot gamle Per og kunde nevne hans synder med navn. Men nu var dagen kommet, da synden var blit levende for ham, og brendte som ild paa hans samvittighet. Det var samvittighetens grusomme kvaler som han nu hadde at kjempe med. Ja, han følte som om han holdt paa at rives ned i selve helvedets favntak. Slik hadde gamle Per kjempet noen dage uten at se noen lysning. Og nu kunde han ikke holde det ut lenger. Han maatte faa snakke med noen. Faa hjelp til veiledning. Han følte at nu var tiden inde til at bekjende synderne, for at ogsaa han kunde bli delaktig i husvalelsens tider som kommer fra Herrens aasyn.

Den gamle samekvinden setter staven ned i sneen og sier: "Her er hytten vor." "Hvor?" spør jeg. Kunde ikke se den paa grund av uveiret. Nu er vi fremme. Den gamle retter sig op, børster sneen av sig og staar endnu lidt. Stormen raste fremdeles, og pisket sne over hytten som var som en eneste stor snedynge. Døren aapnes, og vi stiger ind. Der var ingen forgang. En liten lav dør fører os direkte fra kulde og snestorm ind i slkerummet. Der inde paa det grisne gulv ligger gamle Per. Foran ham en svær bjørkestok. — Hans leie bestod av noen rensdyrskind og sekker med rensdyrhaar i. Det tydet ut av sekkene, og det hele fortonet sig for mig som en baas der vi vanskelig vilde sette vore husdyr.

Foruten gamle Per og hans hustru bodde ogsaa datteren der. Hun var gift og hadde mand og flere barn.

Jeg hilser paa det samiske sprog og setter mig ned paa stokken. Gamle Per løfter hendene mot mig og vil til at si noe, men med det samme kommer et hosteanfald, og han maa avbryte. Han hoster lenge. Stakkars Per! Hosten var saar og det rev i det gamle brystet. Han rynket panden og rister paa det gamle hodet. Atter løfter han sine hender mot mig og sier: "Jeg har ikke fred, eier ikke syndernes forlatelse. Mit liv er bare synd og skam." — Graaten tar ham, og atter et hosteanfald. — Imens finder jeg frem bibelen, finder frem løfterne fra vor Herre og Frelser og læser for ham paa hans eget sprog: "Om dine synder er røde som skarlagen, de skal bli hvite som sne. — Kald paa mig paa nødens dag. Jeg skal utfri dig, og du skal prise mig. Se i begge mine hender har jeg tegnet dig." — Slik læste jeg det ene bibelsted efter det andet. Gamle Per ligger stille, bare lytter. De andre i hytten er ogsaa ganske stille. Atter hever han sin røst for at tale. "Jeg maa faa lette mit hjerte for en bror." Og gamle Per fik bekjende, og han fik naade til at tro at Gud for Jesu skyld hadde utslettet alle hans synder. Og Gud ikke bare tilgir synder, men han gir frelsesfryd og frelsesvishet. Og dette ék gamle Per opleve. Da vi hadde samtalt og bedt sammen, tar jeg den samiske salmebok for at synge en salme. Det var salmen: "O, tenk naar engang samles skal." Da jeg kommer til dette vers: O, tenk dog hvilken jubellyd, en strøm av kjærlighet — da griper Gud sit hellige oljehorn og lar dets indhold flyte over gamle Pers sjel. Han løfter atter henderne, og nu gir Herren ham styrke til at prise og love Gud. Han hoster ikke lenger, men paa sit eget sprog takker han Gud som vil løse ham ut fra den mørke forfærdelige syndesnare, og gi ham frelsesfryd og frelsesvishet. Og mens taarer siler nedad de brune, furete kinder, ber han indstendig Jesus om at faa flytte til det land, der hvor ingen blir syk eller dør.

Mit besøk er omme. Jeg er paa vei hjem igjen. Mørket og stormen er like grusom; men jeg enser ingen ting. Hele mit indre er fyldt av en ubeskrivelig glæde. Tenk gamle Per fik gripe redningstauget! Det blodige taug utfirt fra Golgata. Og hver den som i sin nød og elendighet tar med troens haand i dette taug, skal reddes. Gamle Per fik erfare det. Jeg har gjort de samme erfaringer. Derfor kunde jeg fryde og glæde mig sammen med denne sjel som i den lille hytte langt i nord fik gripe Kristus. Jeg fik besøke gamle Per flere gange. Altid hadde han noe godt at si. Han levet paa naade fra dag til dag.

Idag er gamle Per hjemme i de evige boliger. Han har faat møte Jesus, og nu synger han den evige sang med et lettet og renset hjerte og bryst. Og jeg vet at naar jeg kommer hjem en dag, skal ogsaa jeg faa møte gamle Per. Vi skal mindes stunden oppe i den lille hytte, og vi skal være enig om at det dog var en velsignet "Trefoldighetskirke," hvor Faderen og Sønnen og den Helligaand var tilstede. Der blev gamle Per renset hvit som nyfalden sne. Lammets blodstrøm gik over hans urene sjel og toet ham hvit. Halleluja!

"Ja, Gud er paa tronen endnu,
og han kommer sine ihu.
In trengselens stunder.
O, tenk hvilket under,
at aldrig alene er du."

(Didrik T. Solli i "Evangelisten.")

Ær din far og din mor.

Hvorledes det gik den gamle far med de 6 barn.

Det er blit sagt, at sin Gud, sine forældre og sine lærere kan man aldrig takke og gjengjelde nok. Trods dette bekrefter virkeligheten ofte det gamle ord om, at en far lettere kan forsørge seks barn, end seks barn en far.

Det fortelles saaledes om en gammel mand som i den tanke, at hans barn nok kunde støtte ham lidt paa hans gamle dage, paa et tidlig tidspunkt overlot dem alt hvad han eiet. Da han hadde væreten tid hos sin eldste søn, blev denne tret av ham og sa: "Hør far, vi har faat en søn i nat, og netop der hvor din lænestol har sin plads, skal barnets vugge staa. Vil du ikke heller flytte til min bror, som har mere rummelige stuer."

Da den gamle hadde tilbragt nogen tid hos sin anden søn, blev denne ogsaa tret av ham og sa: "Far, du vil jo gjerne ha det varmt i stuen, mens jeg derimot ikke kan taale det, vilde det ikke være bedre om du flyttet til min bror, bakeren, som er mere vant til den sterke varme."

Det gjorde faren ogsaa, men efter en tids forløp blev han ogsaa bakeren til besvær, og denne sa til ham: "Hør far, det er en stadig springen ut og ind hos mig, saa du kan slet ikke faa ro til at hvile dig om middagen. Var det ikke bedre at du flyttet til søster Katrine, som jo bor i byens utkant, hvor det er mere fredelig og stille." Den gamle som nok merket hvad klokken var slaat, sa ved sig selv: "naa ja, saa gjør jeg hvad han ber mig om, min datters hjerte er nok blidere og mere taalmodig."

Men da den gamle far hadde været en tid hos sin datter, følte hun sig ogsaa besværet, og sa en dag at hun var dødsens ræd hver gang faren skulde ned den bratte trappen, naar han skulde i kirken eller andre steder. Hos søsteren Elisabeth behøvde ran ikke gaa ned noen trappe. For at der ikke skulde komme ufred mellem dem, gik faren med paa denne tanke og drog til sin anden datter.

Efter en tids ophold hos hende, lot hun ham forstaa, at hendes hus som laa i nærheten av vandet, ikke var passende for ham som hadde saa meget gikt. Den yngre søster, som var gift med kirkegaardsgraveren Johannes, hadde derimot en meget tør og sund leilighet.

Den gamle trodds virkelig at hun hadde ret, og flyttet derfra til datteren Lena. Da han hadde bodd der en kort tid, fortalte hendes lille datter, ham at hun hadde hørt sin mor si til tante Elisabeth, at der fandtes saamen ikke noe bedre kammer for ham end et slikt som hendes far gik og gravet der ute paa kirkegaarden.

Da brast den gamle mands hjerte, han faldt tilbake i lænestolen og var død. Kirkegaarden som nu aapnet sin favn for ham lot ham hvile i stilhet og ro, og viste sig mere barmhjertig end seks barn.

(Vidnesbyrd fra Broderkredsen.)

Ingen musik lyder saa vakkert i et menneskes øre som lyden av et troende hjertes suk og bønner til den Herre Kristus. Det er derfor han tilstikker os saa mange kors og bedrøvelser, fordi han saa gjerne vil børe vor røst. Hver nød og motgang er saaledes et sendebud fra Herren, hvorigjennem han roper til os: "Kjære barn, vend dig til mig, utgyd dit hjerte i bøn til mig! Søk ikke hjælp hos andre, men søk den hos mig!" (V.F.B.)

Det er livet.

En dag i vuggen — den næste dag i ungdomen.
En dag i manddommen — den næste dag i alderdommen.
En dag i livet — den næste dag i graven.
En dag er ryggen rak — den næste dag bøiet.
En dag er haaret i sin livsfriske kulør — den næste dag graanet.
En dag er vi i selskapsdragt — den næste dag i sørgeklær.
En dag ler vi — den næste dag graater vi.
En dag bærer vi hodet høit — den næste dag bøiet.
En dag er vi straalende — den næste dag matte.
En dag er vi sammen med vore kjære i fryd og glæde — næste dag staar vi paa gravbakken og graater bitre taarer over dem.
En dag er vi i bryllupssalen — den næste dag i sørgesalen.

Hofpradikanten.

Emil Frommel, en kjendt tysk hofprædikant, fortæller følgende hændelse:

Han skulde en gang besøke sin hjemby, og til hans mottagelse var flere barn oplært til at fremsige nogen skriftsteder. En liten gut skulde bare si disse ord: "Gud staar de hoffærdige imot, men de ydmyge gir han naade." Gutten hørte imidlertid saa meget om "hofprædikanten," at da han skulde si frem ordet for Frommel, sa han: "Gud staar hofprædikanter imot, men de ydmyge gir han naade."

Frommel lægger til at i Guds haand blev disse ord en god formaning til ham om at være ydmyg, og de randt ham ofte ihy.

(V.F.B.)

At kjende sig selv er den nærmeste gren av kundskap, og dog ofte den siste som blir lært.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, First Nr. in December 1938

Let the Word Dwell in You Richly

Col. 3: 16.

In a letter just received from one who has been a pal to me ever since our high school days together, reference is made to Proverbs 3: 5, 6. He says of this passage that it "has been a help to me at such times as I have been disappointed or discouraged." Later he mentions a problem facing him now, and then with true Christian cheerfulness remarks, "There is Proverbs 3: 5, 6 to take care of that too."

This, dear friends, is the way a Christian should use the word of God. Make no mistake about it, a Christian uses the word of God. Can there be any fact more self-evident than this that the child of God reads the Bible? Paul did not speak in a pious but meaningless manner when he urged, "Let the word of Christ dwell in you richly." There can no more be a healthy Christian life without the right use of the word of God than there can be a healthy physical body without the right use of food.

It is not an occasion for surprise that the average healthy person eats three meals a day. But here is a person whose body is wasting away. It requires no expert opinion to inform us that such a person is either not getting the proper food, or something has happened that prevents his body from making the right use of the food he eats. Exactly so is it in the spiritual life. Is a Christian anemic and sluggish spiritually? Either he is neglecting the word of God, or he is not making the right use of it.

Are you one who rarely uses the word of God? If so, why? Is it because you are so busy that you do not have time to read it? Ponder well the statement of Christ, "What is a man profited if he gain the whole world but lose his own soul?" Without using the word of God you do not have the sword of the Spirit (Eph. 6: 17). Without this weapon, Satan has less difficulty in claiming your soul. You can be sure that he is well-satisfied that you are so busy that you neglect God's word.

Are you one who uses the word of God, but with little apparent results in your life? Perhaps you are not using it in the right way. What is the right way of using the Bible? Just as is shown by the example given in the first paragraph: Let God speak to you through His word, and be obedient to His voice. When this friend is confronted with a problem, he remembers that God has promised to guide those who trust Him, and obediently trusts His promise.

Do you have cares and anxieties? Then make the right use of God's word by heeding its invitation, "Cast all your cares upon Him, for He careth for you." Are you burdened? Then obediently accept the invitation, "Come unto me, all ye that labor and are heavy-laden, and I will give you rest." Are you tortured by your sins? Make not God a liar when He declares in His word, "If we confess our sins, He is faithful and righteous to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness."

Are you bewildered by adversities and trials? Take courage from the promise, "Whom the Lord loveth, He chasteneth." Do you feel like giving up to the temptings of evil? Remember, "Be thou faithful unto death, and I will give thee the crown of life." You wonder how a sinner such as you can be saved? Learn of Paul, "This is a faithful saying, and worthy of all acceptation, that Christ Jesus came into the world to save sinners, of whom I am chief."

You desire to glorify God by your life? Then do not forget, "Thy word is a lamp unto my feet, and light unto my path."

Only as the word of Christ dwells in us richly can we live happy, victorious, God-glorifying lives.

—Pastor G. O. Evenson.

Subscriptions received

from October 1, till November 22, totaling $64.50. — Thank you; keep it up.

Hans Nilsen, Hans Egge, Stella Halland, Roberta Roberts, Mrs. N. Mollerson, Mrs. R. Bergseth, Mrs. J. A. Nystuen, Mrs. Annie Thompson, Mrs. L. O. Braaten, B. J. Stolee, Rev. P. E. Nelson, Mrs. G. Thompson, E. T. Hamre, M. J. Bakken, Lars Hanson, John Riise, Mrs. N. Ness, Mrs. P. Herrem, Mrs. A. W. Johnson, Mrs. B. Braaten, Martin Jacobson, Mrs. H. Anderson, Mrs. Ole Lysager, A. S. Nelson, N. G. Hval, Mrs. A. P. Moen, Rev. J. T. Dahle, John Amundrud, Johanna Eikesdahl, Mrs. Hannah Olsen, Mrs. A. K. Berg, Mrs. N. Fremstad, Mrs. Paul Kvien, Mrs. R. N. Kelly, O. H. Wallin, J. J. Anderson, Mrs. Annie Johnson, Arvid Nelsson, Mrs. H. E. Jeglum, A. Arntsen, Rev. K. Bergsagel, J. B. Gulbraa, Mrs. Mary Severson, Rev. F. M. Aasheim, Mrs. T. Hegland, Mrs. Martha Ronning, Hans Hyggen, H. O. Aune, Helge Dahl, Rev. J. P. Tandberg, Mrs. John Mickelson, Rev. P. Lerseth, Rogness Bros., Mrs. Ole Loken, O. P. Sorgen, Mrs. Martin Owren, Rev. A. K. Haugen, S. Grimsrud, Torkel E. Aasen, Alfred Vikse, Mrs. O. L. Johnson, E. Knudtson, Mrs. B. Hellie, Mrs. P. Lien, John Jorgenson, Mrs. T. Walland, Mrs. Christ Broten, Rev. P. Ellingson, O. Hotvedt, Mrs. Klara Halvorsen, S. Hanslien, Lucille Hanson, Olaf Braaten, Mrs. M. Ellefson, Mrs. A. Anderson, Mrs. N. Lomheim, Mrs. P. J. Olsen, Mrs. Louise Newberg, O. E. Joines, Helge Amundson, J. E. Marken, Rev. M. E. Lee, Mrs. Henry Larson, Rev. L. L. Ulensvang, Lillian Lingjerde, Robert Johnson, A. Evenson, Jacob Reinertson, Anton Moen, Lars Leite, Mrs. Rev. Palmer Anderson, Iver Otteson, Lorentz Johnson, C. H. Larson, Mrs. Karen Anderson, Sander Overn, Mrs. Sivert Hafso, Lewis Herigstad, Hans Stuve, M. S. Johnson, Mrs. K. Jensen, Mrs. T. T. Jevne, Mrs. O. Kjorlien, Gustav Grant, Mrs. Oleane Wigness, O. Joines, Herman Bohmer.

Again our paper has pulled out of the depths. I have often marvelled at the possibilities to accomplish great things for the Lord when I think of the situation of 'Hyrden" at the Convention of the Church at Birch Hills. Sometimes in the midst of the darkest times the seeds are being sown that will count for eternity.

At the close of October our funds were near to the bottom of the cup, but God has moved you to answer my prayer by sending your subscription payments. By your willingness to respond, your paper can carry on the work of extending the Kingdom.

You see, after each issue the printers forward to me a copy of the mailing list. I then add to it the names of the new subscribers and change the date of those who have renewed. Now some of you fail to renew—some even after I send you four reminders that your subscription has lapsed. By that time I have to stroke off your name, for with the subscription price set at fifty cents there is little to go on. Then back goes the mailing list to the printers in time for the next issue.

In several places I have some faithful helpers who each year send to me the renewals from that district. I thank them again for that work. May they also find joy in serving the Master of the Kingdom.

Yours in Christ,

Josef B. Haave.

Swift Current Circuit Meeting.

The Swift Current Circuit held its Fall meeting at Frontier Sask. Nov. 6—8, Nels Carlsons, pastor.

A little snow came just in time to cut off parties from the various congregations of the circuit. Mr. and Mrs. Nyen and daughter from Scotsgaard came. Rev. Tveit and two Petersons sisters came Monday noon.

It was a disappointment for the congregation at Frontier who attended faithfully the sessions, as they had anticipated a very instructive and blessed meetings. It was realy to be a Sunday school Institute. Rev. professor K. Bersagel to speak on the Child, or "Shild psycology", Dr. Iver Iverson, on The "Teaching", and Rev. A. Tveit on the "Teacher". Rev. O. J. Marken was to open with a sermon in the Norwegian Language.

As it was one had to substitute for two of them on Sunday, Rev. Bergsagel, has his to give. Mrs. Nels Carlson gave a sandtable demonstration at the close of the Sunday afternoon session, and a talk for the "cradleroll". This was receeived with great appreciation and enthusiasm for this branch of the Sunday school and the Alaska Mission.

Rev. Tveit spoke "on the teacher" Monday afternoon, and Tuesday. It was searching, inspiring, and instructive. Both speakers amphasized, the home influence, training, and teaching, and that this is left mostly with mother, while the Bible emphasizes, the father.

Rev. Tveit spoke the last evening on the "Fall of Man". It was a very inspiring sermon, and showed how satan also to day instills into the minds of man a question as to the veracity of Gods Word; and how much intelligence and pleasure sin affords.

The Reverend warned against these deceptions of satan, and made an appeal for old and young to give heed and follow the voice of God, and allow the "Seed of the woman" to save them from the wiles of the devil.

Several took part in prayer the last evening and gave thanks to God for these sessions, and that fruit of repentance, and more intensive work be done in the instruction of the young,. God hears such prayers.

Nels Carlson, Secr.

November 13th was a great day in the history of the First Saskatchewan Congregation, Langham, Sask., as it just past another milestone in its progress making Church History on a small scale. The congregation was organized the 7th of September 1903, by Dr. Hans Christian Holm, then Home Mission Superintendent in the United Church.

The Congregation was given the name: First Saskatchewan, for at the time, there was not another congregation organized and affiliated with the United Church, in the province of Saskatchewan.

This Congregation was not distined to become a large congregation. As the record show, only 23 families and 151 souls have ever belonged to it these 35 years. The present inrollment shows 14 families and 82 souls. However, the record shows further, that the First Saskatchewan Congregation, stands in the ranks of many small, but very active congregations in Canada District. That even in the later years, when crops were absent, the Congregation paid its budget at home and to the Synod. It further shows that it has promised to the Centennial of our Cuhrch the sum of $1057.00.

The Congregation has a nice little church, a parsonage, two acres church and cemetary lot, two and one half acres parsonage lot, and a church-barn. The Church was erected in 1914 and the parsonage in 1919.

Pastors serving the congregation in residence are O. Hungness, from 1904 to 1909, O. K. Eliason from 1910 to 1913, O. J. Tollerud from 1914 to 1924. — O. N. Sorhus from 1926 to his death February 24th 1931. J. A. Berge from 1931 to 1936, served from his residents in Outlook. The Reverend Jenson, S. N. Njaa, R. R. Syrdahl and Ellingson, from Saskatoon, have served the Congregation in the vacanties. I. O. Thvedt from October 1936. It so hapened that none of the former pastors could be present at the celebration. Rev. Berge, from Outlook, made a gallant attempt to come, bucking the snow as far as Delisle, but was ultimately overpowered by the snowdrifts.

Dr. Iver Iverson, delivered the Sermon and the Celebration address, and pastor Thvedt served at the alter. In his sermon on Matth. 18, 23—35, Dr. Iverson strassed the words: "And the Lord of that servant, being moved with compassion, released him, and forgave him the debt."

On the afternoon program was songs by the Choir, quartett and trio and violin and string Orcestra. Snow and cold weather hindered the many former members and absent ones who were invited to come. God be praised for the celebration. *—T.*

Alcohol and Youth.

By Hannah Jordet Ericson
State Director of Religious Education of the W.C.T.U.
Sacred Heart, Minn.
(Continuation)

Alcohol shortens life in several ways. Life insurance companies class alcohol users as bad risks because it increases the chances for accidents, diseases and earlier deaths. The "Library of Health," a large medical book, gives a table showing that a drinker at the age of twenty has a chance to live about fifteen years more, while the average age of the abstainer after twenty is forty-four years more. The records of sixty life insurance companies show that each drink shortens life an average of 25 minutes. More alcohol equals a higher death rate.

Alcohol Barrier to Thrift

Alcohol is a barrier to thrift and success as well as to mental alertness, good health and long life. Youg people who spend their money for liquor do not acquire the valuable habit of saving their wages and planning for the future. They think only of their present enjoyment and often neglect their work and squander their wages. Few people who drink succeed in getting good positions, or if they do obtain them, they fail to keep them. Loss of manly ambition is one of the sad results of this habit. A few drinks of liquor can destroy what years of training and culture have built up. This foe has hurled the most brilliant men and women down from high positons of honor to become the most pitiful of human wrecks.

The use of alcohol breaks down morals. Alcohol can, in less than thirty minutes, tear down that which is highest and noblest in man's spiritual nature and reduce him to a state lower than the beast. Alcoholic liquors create lustful desires, set on fire our evil nature and lead straight to moral ruin. In our day with the many beer parlors, night clubs, high school dances and cocktail parties, drinking and unchastity have become alarmingly common. In the footsteps of these sins follow the loathsome social diseases which are so awful that they have been called "a living death." Of patients who seek treatments for these diseases 76% to 90% seem to have contracted them after taking alcohol.

"Alcohol Is a Source of Crime, Waste and Human Degradation"

It has given criminals courage to commit the most gruesome crimes. There are also thausands of instances where otherwise respectable men have, in a drunken condition, killed their best friend or their wife and children. Sex crimes and sex maniacs and vicious criminals of every kind have increased at such a rapid rate that safety is often at a premium. What an evil world, full of temptations and dangers, the boys and girls of today are facing. How we need to guard, guide and help our youth to make their lives succssful. They are our guarantee for future progress for they will be the men and women of tomorrow.

We have an oversupply of laws but they are not enforced and do not protect our youth. Young people, under a certain age, are prohibited from buying liquor, yet it is a fact that cannot be denied, that much drinking is going on among high school students all over our country. Great numbers of them are caught in the mighty whirlpool of vice and are swept into the terrible waters of intemperance. Can there be a greater waste and tragedy than for our youth to thus destroy their virtue, purity, character, health, ambition and success? Drunkenness an dimmorality are the worst of all sins for they destroy both body and soul for time and eternity. Few people today realize what a price we are paying for the low standards and broken down morals and what serious consequences it will bring down upon our country. Most people are indifferent to this serious condition.

Destroys Homes

Can we imagine greater bliss in this life than a truly happy home where parents and children dwell together in love and harmony, especially where the family income is sufficient to possess the comforts and conveniences of life? How does drinking affect our homes? It is an undeniable fact that it is the chief contributor to domestic troubles and unhappiness. I presume none can imagine the agony and heartache a wife and mother must bear whose husband or children have become addicts to the drink habit. The innocent little children, however, must often suffer the greatest injustice. Drinking parents, as a rule, are cross, quarrelsome and even brutal to their loved ones, and the money that should go for food, clothing, fuel and comforts is spent for liquor. Many who drink live immoral lives which also often causes divorces, breaking up of homes, sorrow and suffering.

(Continued on Page 4 colmn 4)

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Manual for Presidents of Women's Societies.

(Conclusion)

4. Promote work in W.M.F. Departments which are:

Mission Boxes	Box Work
Cradle Roll	Cristian Narture
Thank-Offering	Reading Project
Historical	Literature

Life Membership & In Memoriam

a. Be sure that department secretaries have instruction sheets filed in loose-leaf note book. (Such instruction sheets may be procured at the W.M.F. Office, 425 South 4th Street, Minneauolis, Minn.)

5. Feel free to call on Circuit Officers and Department Secretaries to speak at your society meeting.
6. Acquaint yourself with the work of the department of the W.M.F. and the General Church activities through the literature department, Church paper, and NEWS BULLETIN.
7. Send for the W.M.F. "Handbook" and "Simple Rules for Parliamentary Procedure" from the W.M.F. Office.
8. Encourage women to listen to the W. M.F. Women's Hour over radio station WCAL.
9. All monies shall be sent to Rev. H. O. Shurson, 425 South 4th Street, Minnesnota. Be sure to mark it W.M.F. and state whether it is for Mission Box, Thank-Offering, Per Capita, Missionary Cradle Roll, Life Membership and In Memoriam, etc. Send name of Pastor, Congregation, Society and Circuit with contribution.

IV *Reports*:

1. Date all reports and send them promptly.
2. Reports should be brief and to the point.
3. Triplicate Cards:

a. Directly after annual business meeting, PROMPTLY and CARFULLY fill out and send triplicate cards as follows:

1. Card one (1) to W.M.F. Office, 425 South 4th St., Minneapolis, Minn. The per capita dues paid by check or money order, marked per capita, and made payable to Dr. H. O. Shurson, shall be sent with thos card.
2. Card two (2) to the District Secretary.
3. Card three (3) to Circuit President.
4. Per Capita dues provide free literature, program material, NEWS BULLETIN, etc., and merits your full support.

V *Programs*

1. Should be spiritual, educational, and inspirational.
2. Encourage use of W.M.F. Program Series (enclosed in packet sent in November to every society president).
3. Use NEWS BULLETIN.
4. Encourage programs emphasizing each W.MF. department, at least once each year.
5. Encourage presentation and discussion of reports and recommendations from Circuit Conventions and Workers' Conferences.

VI *Conclusion*

Encourage the women of the Church to earnestly endeavor to prepare themselves for all their work in the Kingdom, by taking time daily for prayer and family devotions.

Give loyal cooperation to the local pastor.

Remember him and his family in prayer, with kind words, and good deeds.

GUIDE IN REPORTING FOR LADIES' AID

1. Does your Society follow the "Program Helps" in whole or in part?
2. Does your Society make use of W.M. F. literature?
3. Does your Society review the W.M.F. NEWS BULLETIN at your meetings?
4. Is your Sosiety interested in the Reading Project? A loan library?
5. Is Christian Nurture of deep concern in your Society?
6. Does your Society contribute to the W.M.F. departments, and how?
7. What was the outstanding event of the year? Or some interesting idea that has been worked out in your Society?
8. What amount has been contributed this past year to W.M.F. work?

The W. M. F. Moose Jaw Circuit

held its meeting at Lak-duparle on Oct. 29. Rev. Odland's parish.

Business meeting was opened with prayer and the reading of the 31st Psalm by Mrs. Egland. Two new pastor's wives were welcomed. Mrs. George Evanson of Moose Jaw and Mrs. T. J. Langley of Lake Alma. It was voted to give $2.00 of the evenings collection towards the Centennial. We had greetings from Mrs. Thvedt. Mrs England incouraged all delegates to take notes, and also read a letter from our office Sec. Hannah Marie Hanson, in regard to boosting the sales of "Our Little Library of Lutheran biographies", five biographies have been published to date. The ones in print are: Marie Anderson, Martha Clausson, Anna Karn Nelson, Nancy Smith, Palladean and Dora Wong. These biographies sell for five cents each. It was sugggested by our Circuit President that the presidents of each ladies aid send for some of them soon.

Mrs. Odland led in a discussion on our Circuit library: six books went to Torquay, three to Lake Alma and three to Bromhead. We would be glad to receive donations towards our library. Send books to Mrs. A. K. Odland, Torquay, Sask. The theme for our spring convention will be: "Diaconess work at home and abroad". The business meeting closed with the Lord's prayer.

The evening meeting opened with song No 21, from Concordia. Rev. Odland led in devotion. The trio from Maxim sang "Why do 3 love Him?" "Listen to the blessed invitation", was sang by a group of girls and boys. Our theme "Faithful Builders" was introduced by Mrs. T. J. Langley, her part being "Faithful builders in the home". The Hansen quartette sang, "Face to face with Christ my Saviour". A paper by Miss E. Egland was read by Mrs. Evanson. A Solo by Mrs. A. Pederson, "Behold Him standing at the door". Song by audience. A letter was read from Diaconess Christine Johnson, about her work on the Chineese front. Solo by Rev. Evanson. Collection $11.12. Rev. Lee of Macoum pronounced the Benediction.

Mrs. Laura Brown, Sec.
Mrs. H. L. Egland, Pres.

"Remember the Sabbath day, to keep it holy". Exodus 20, 8. Rest — how full of meaning that little word is when we recall that it means quiet for the struggling one, colm for the troubled, repose for the weary. It means also the cessation from labor. Men in their greed have coveted the time God gave for rest and have used it for them selves, they forget that by so doing they destroy themsrelves. God in His wisdom made provision for one day in seven when labor should cease and man should be free to study His Word and fit themselvs for the labor of the other six days.

We should "remember" the day to keep it holy. Christians are concerned that Sunday has become a day of sports. Men and women who have had their own characters nurtuerd by the Word of God seem to forget that their own children will need this Word. It is a serious thing to mislead one's own children. —Mrs. I. D. T.

Resolution.

Adopted at the fall meeting of the St. Ansgar Circuit, Iowa District, on October 5, 1938.

Whereas many of our greatest blessings and privileges have come to us as a people and a nation through the observance of Sunday, and whereas it is evident according to the law of God and the needs of the human race that a day of rest is necessary, and whereas there has developed among us a contempt for the sanctity of the Lords' Day and a flagrant abuse of its purposes, be it resolved that we, the members of the St. Ansgar Circuit of the Lutheran Church,

1. Humble ourselves before God and seek His forgiveness for our own misuse of Sunday, and ingratitude for its blessings;
2. Pledge ourselves, not to sponsor any kind of entertainment or social affair which will keep ourselves and others away from the house of God and thus hinder a consistent living;
3. Repledge ourselves to a consistently reverent and holy keeping of Sunday in our churches and our homes;
4. Ask our civil authorities and leaders of all benevolent and civic organizations to recognize the place and worth of the Christian Church so that they do not usurp Sunday for activities which interfere with the work of Christian congregations and which tempt the weak and indifferent to despise the ordinances of God.

—Lutheran Herald.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Do Moral Standards vary with the Time?

(Conclusion)

If conscience is trained in accordance with the Word of God it will more perfectly be able to pass judgment on us in accordance with the will of God. Conscience is the best friend a child of God can have. But it is so tempting to tell conscience to keep still when it would try to keep us from doing something that we would so like to do, whereas what we ought to do is to train it more and more in the light of God's Word so that it can more perfectly judge us in accordance with God's Word. Treat conscience as your best friend; teach it in accordance with God's Word and listen to it and heed it.

Conscience judges us in accordance with the Moral Standard of God. And the way in which it works is this that it appeals to the will thru the conscience. In general the Bible declares principles rather than rules or laws. It defines so as to show the true life, with emphasis on the fact that any violation of right is sin. It points out the blessedness of righteousness and the misery of sin, and then says, "Choose!"

If there is to be any change in the standards of God's children, it will have to be a lowering of our ideals. For human standarts are necessarily lower than the standard of God. And can we afford that? I have a friend on the mission field in China who tells me, that now more than ever before he realizes that the Christian life means 'holiness' of a very high sort if it is going to be powerful and challenging. At home here we live pretty much the way we like, without much thought of the effect on others — in many small ways. Out there our missionaries must not smoke, for that is one of the things that the natives deem necessary to give up along with all the rest that they have to thro away when they take Christ. According to all the missionaries on our field and other fields, "If there is anything that you do that offends the Christians you are to be an example for and a leader and guide to, — DON'T DO IT". If we'r to live in the Light as He is in the Light we should be beyond reproach at least on little points that can easily be done away with. There can be no lowering of our ideals. There must always be that following after holiness and keeping oneself unspotted from the world, of which Paul speaks.

As followers of Christ we are to keep ourselves clean sa that we can reflect Him. And that can be done only when we allow nothing to change the moral standards God has Himself given us.

J. T. Dahle.

God's Promise.

"When thou passest through the waters, I will be with thee; and through the rivers, they shall not overflow thee" (Is. 43: 2).

Has a sorrow come upon you
That no other soul can share?
Does the burden seem too heavy
For your aching heart to bear?
There is One whose love can comfort,
If you'll trust Him with your load,
There's a Burden-Bearer ready,
If you'll give Him an abode;
Lo! the precious promise reaches
To the depth of human woe
That however deep the waters
They shall never overflow!

Does your flesh seem worn and weary
And your spirits grow depressed?
Does life's tempest sweep upon you,
Like a storm on ocean's breast?
Let me whisper there's a haven
Open for the weary bird,
And a refuge for the tempted
In the promise of God's Word;
Let the standard of His Spirit
E'er be raised against the foe—
Then however deep the waters,
They shall never overflow.

Do you ever grow discouraged
As you journey on your way?
Does there seem to be more darkness
Than there is of sunny day?
Ah, 'tis hard to learn the lesson
As you pass beneath the rod,
That the shadow and the sunshine
Are alike the will of God.
Let me speak a word of promise
Like the promise in the bow—
That however deep the waters
They shall never overflow.

When the sands of life are ebbing,
And you near the Jordan's shore,
When you see the billows rising
And you hear the waters roar,
Just reach out your hand to Jesus
In His tender bosom hide,
Then 'twill only be a moment
Till you reach the other side;
Then indeed the fullest meaning
Of His promise you shall know—
When thou passest through the waters
They shall never overflow!

—Publisher Unknown.

The Crusade of Booklets and Tracts.

We speak much now about crusade. Why not speak about the crusades of Booklets and Tracts?

We are living in the age of pamphlets, tracts and leaflets. Never has there been a time when this kind of literature has flown out from the printers' press in such quantities as nowadays.

Everybody desirous of propagating a cause uses this method as one of the way in which to work. With the help of our postal service and with willing hands to distribute them, pamphlets and tracts can reach out farther than any other kind of literature.

The Church also must use this valuabel way of working besides publishing books and papers. When we are anxious to give the public information on the different activities of church work, we find the pamphlet, tract or leaflet to be of great practical value.

But we all agree that the most important part of the work of the Church is to reach out as far as possible with the living and saving word from the living Savior.

And here is where the Book Mission comes in—by booklets and tracts it aims to reach out to the many—in the homes—on the sick beds—in places of solitude—or in the busy occupations of life.

And I believe that religious bookelts and tracts, —providing they are of the right kind—will find more open doors than we are inclined to think. Let us not forget the troublesome times we are living in. People are in distress, perplexity and anxiety.

How often a little tract has been used by the Holy Spirit to help a wayward soul to peace and happiness.

But how are we to accomupish this aim and reach far out to the many? We must have enough means to cover expenses for printing, postage and administration. And this means must come mainly through freewill donations.

I must confess that because of insuffient funds in our treasury we are not able to comply with all the demands for literature that come in day by day. It hurts when we time and again must answer our faithful co-workers: "We do not have on hand what you are asking for." In 1937 we used for postage alone $323.63.

And then: To every praying soul I wish to say: We need your prayer!

—Olaf Guldseth.
3445 17th Ave. So., Minneapolis, Minn.

(Continued from Page 3)

Alcohol is a defiler of motherhood and virtue. Drink can so completely crush and blot out the mother instinct that we shudder to think woman can fall so low. Many loving, capable and intelligent wives and mothers have gradually by this demon, sunk to the lowest depths of immorality and degradation. There is no greater danger to this nation today than drinking among mothers, a thing that has become alarmingly common in the past few years. What can we expect of our future citizens if they are to grow up in such homes? Beverage alcohol, however, does not affect only those now living but also the unborn. Drinking mothers fed their babes with alcohol, a poison which is especially destructive to these tender young lives. Many of these children are born epileptic, feeble-minded and even blind. Just think of a little child going through life thus blighted because of the parents' sins! Can a greater torture befall a mother than to see and care for such a child, knowing that she is to blame for its pitiful condition? (To be continued)